



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.Š., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4**, proti **žalovanému: Městský úřad Horšovský Týn**, se sídlem nám. Republiky 52, 346 01 Horšovský Týn, v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu ze dne 28. 2. 2016,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět řízení

Žalobou ze dne 28. 2. 2016, doručenou Krajskému soudu v Plzni 7. 3. 2016, se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti Městského úřadu Horšovský Týn (*dále jen „žalovaný“*) a navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. PO 492/2015 a povinnost uhradit žalobci náklady soudního řízení.

Příkazem vydaným dne 2. 2. 2015 pod č. j. 975/2015/PO, sp. zn. PO 492/2015, Městský úřad Horšovský Týn uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (*dále též jen „zákon o silničním provozu“*), kterého se měl dopustit

tím, že „ dne 20. 12. 2014 v 11:19 hodin na silnici I. tř. č. 26 v obci Staňkov, ulici Americká, v blízkosti prodejny výpočetní techniky, ve směru jízdy na obec Křenovy, jako řidič motorového vozidla Volkswagen CC, RZ ... překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je zákonem o silničním provozu stanovena na 50 km/h, a to o 22 km/h“ (dále též „příkaz“). Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.500,- Kč.

Žalobce byl v příkazu poučen, že může proti němu podat odpor ke správnímu orgánu, který příkaz vydal, a to ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení odporu. Podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení.

Mezi účastníky řízení je sporné, zda měl žalovaný ve věci vedené pod sp. zn. PO 492/2015 pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě uvádí, že dne 24. 2. 2015 (tj. v zákonné lhůtě) podal proti příkazu prostřednictvím svého zástupce odpor, který byl zaslán prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Žalovaný podání odporu nerozporuje. Součástí podání odporu byla plná moc, na které absentoval podpis zmocnitele. Žalovaný proto výzvou ze dne 16. 3. 2015 vyzval žalobce i jeho zástupce k doložení originálního vyhotovení plné moci, přičemž k tomuto úkonu usnesením č. j. 2273/2015/PO z téhož dne určil lhůtu pěti pracovních dní od doručení písemností. Výzva byla zástupci žalobce doručena dne 27. 3. 2015. Dne 3. 4. 2015, tj. pátý pracovní den od doručení usnesení, zástupce žalobce zaslal žalovanému podepsanou kopii plné moci a odvolání do předmětného usnesení. Žalobce v odvolání do usnesení vyjádřil názor, že žalovaný nebyl s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu oprávněn požadovat doložení originálního vyhotovení plné moci. Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání zástupce žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 2. 6. 2015. Žalobce nicméně tvrdil, že žalovaný je stále nečinný a proto podal dne 13. 7. 2015 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti k nadřízenému orgánu žalovaného, tj. ke Krajskému úřadu Plzeňského kraje. Krajský úřad žádost žalobce zamítl usnesením č. j. DSH/8638/15, sp. zn. ZN/1621/DSH/15 ze dne 3. 8. 2015. Krajský úřad uvedl, že žalovaný byl oprávněn požadovat originální vyhotovení plné moci. Žalovaný neměl být nečinný, když v řízení nepokračoval, neboť mu nebyl doložen originál plné moci. Mezi stranami je tak sporné, zda byl žalovaný oprávněn požadovat doložení originálního vyhotovení plné moci a zda byl nečinný, když po doložení pouhé kopie plné moci nepokračoval v řízení.

Žalobce zastává názor, že žalovaný nebyl oprávněn požadovat doložení originálního vyhotovení plné moci. Pro potřeby správního řízení je plně dostačující doložení kopie podepsané plné moci, kterou zástupce žalobce doložil ve lhůtě určené k doložení plné moci. Žalobce toto své tvrzení opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014 č. j. 4 As 171/2014-26, o rozsudek ze dne 5. 11. 2015 č. j. 2 As 110/2015-42, a rovněž o rozsudek ze dne 19. 11. 2015 č. j. 1 As 100/2015-59 (vše dostupné na www.nssoud.cz).

Žalobce dále namítá, že žalovaný v průběhu řízení neměl brát v potaz podání žalobce ze dne 12. 2. 2015 a 18. 2. 2015, obsahující odpor proti příkazu spolu s plnou mocí, odeslaná z e-mailové schránky ...bez uznávaného elektronického podpisu ve smyslu zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých zákonů, která nebyla v souladu s ust. 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) potvrzena. Žalobce uvádí, že mu není zřejmé, jak by skutečnost, že je určité podání z hlediska formy učiněno vadně tak, že nejde o podání, mělo odůvodňovat pochybnosti o existenci zmocnění, tak jak vyvodil žalovaný a následně i Krajský úřad Plzeňského kraje. I pokud by předmětné zprávy u žalovaného vyvolaly jakékoliv pochyby, které vedly k potřebě dodání originálního vyhotovení plné moci, měl žalovaný o těchto pochybnostech žalobce jako zmocnitele informovat. V opačném případě se požadavek na originál plné moci jeví jen jako libovůle žalovaného. Žalobce v návaznosti na výše uvedené odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 1 As 96/2015 – 35: „*Skutečnost, že šlo o prostou kopii (scan) plné moci, zaslanou zmocněnkyní a nikoliv stěžovatelem, jehož podpis na ní nebyl ověřen, nepostačují ke zpochybnění vztahu zastoupení.*“ Žalovaný tak měl akceptovat doložený *scan* plné moci a pokračovat v řízení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku navíc vyslovil názor, že pokud má správní orgán jakékoliv pochyby, na základě kterých požadoval doložení originálního vyhotovení plné moci, měl o těchto pochybách informovat zmocnitele. Žalobce i jeho zástupce byli k předložení plné moci vyzýváni písemnostmi v rozsahu 4 stran, jejichž obsahem byla „výzva“ a „usnesení“, přičemž usnesení mělo svůj výrok i odůvodnění. Pokud by žalovaný skutečně měl pochybnosti o existenci zmocnění, měl dostatek prostoru, aby tyto pochybnosti v textu výzvy či odůvodnění usnesení vyjádřil. Pokud je nevyjádřil, nelze na tvrzení Krajského úřadu Plzeňského kraje, dle kterého měl žalovaný konkrétní pochybnosti, hledět jinak, než jako na tvrzení účelové (pomine-li žalobce, že jde jen o domněnku Krajského úřadu, nikoliv o originální tvrzení žalovaného). K tomu žalobce dodává, že buď žalovaný pochybnosti o existenci zmocnění neměl – a měl se tak spokojit s prostou kopií plné moci, nebo tyto měl, pak měl ale vyžadovat plnou moc s úředně ověřeným podpisem, neboť předložení samotného originálu plné moci by pochybnosti nerozptýlilo. Plnou moc by totiž mohl podpisem opatřit kdokoli a tuto pak vydávat za originál.

Žalobce na závěr uvedl, že žalovanému doložil podepsanou kopii plné moci ve lhůtě, kterou žalovaný k doložení plné moci určil, byť žalovaný požadoval doručení originálního vyhotovení. Žalobce tak odstranil vadu podání odporu. Řádně podaný odpor pak zrušil příkaz a žalovaný byl povinen pokračovat v řízení. Žalovaný tak neučinil, a proto byl dle názoru žalobce nečinný. Žalobce vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, který mu poskytuje procesní právní předpis, když podal dne 2. 7. 2015 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu k nadřízenému orgánu žalovaného, Krajskému úřadu Plzeňského kraje.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v řízení o přestupku nebylo prokázáno zastoupení účastníka řízení a žalovaný tedy neměl a ani nemohl, po vydání příkazu pokračovat v řízení, neboť proti příkazu nebyl podán odpor a příkaz se stal pravomocným. Žalovaný je toho názoru, že vzhledem k okolnostem byl oprávněn požadovat doložení existence zastoupení v kvalifikované podobě popsané ve výzvě zaslané jak žalobci, tak Ing. M.J. jako zmocněnci. Tento postup je v souladu s žalobcem v žalobě uváděným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014 č. j. 4 As 171/2014-26, dle kterého k prokázání zastoupení postačí plná moc v prosté kopii, „*pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda plná moc byla účastníkem řízení skutečně udělena. V takovém případě správní orgán vyzve zmocněnce, aby plnou moc předložil v originále nebo ověřené kopii.*“ Okolností, která byla důvodem pochybnosti o existenci zastoupení, bylo zaslání formuláře plné moci bez jakéhokoli podpisu. Z výzvy k odstranění vad podání a usnesení o stanovení lhůty je zřejmé, že žalovaný o důvodu své pochybnosti informoval jak žalobce, tak zmocněnce, své pochybnosti vyjádřil v textu výzvy i usnesení. Při požadavku doložení kvalifikované plné moci se pak žalovaný řídil výkladem správního řádu Ministerstva vnitra České republiky, dle kterého v případě podání činěného zmocněncem prostřednictvím datové schránky nebo e-mailem, plná moc připojená v podobě elektronického dokumentu k takovému podání musí být podepsána uznávaným elektronickým podpisem zmocnitele, nebo musí jít o výstup autorizované konverze.

Pochybnosti o existenci zastoupení měl žalovaný, byť to výslovně neuvedl ve výzvě k odstranění vad podání, i vzhledem k osobě Ing. M.J. (zmocněnce), který zastupoval a zastupuje více obviněných v řízení vedených žalovaným, přičemž některé jeho úkony, např. opakovaná neúplná či jinak vadná podání, jsou standardním postupem, nikoli sníženou způsobilostí Ing. M.J. k učinění podání či práci s počítačem, jak zmiňuje žalobce a lze mít důvodně za to, že se jedná o obstrukční praktiky, jejichž účelem je mařit řízení.

Žalovaný má za to, že ve správním řízení nečinný nebyl, podaná žaloba není důvodná, a proto navrhl, aby soud se shora uvedených důvodů žalobu zamítl. Žalovaný rovněž navrhl, aby v případě úspěchu žalobce ve věci, nebyla žalobci v souladu s ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. přiznána náhrada nákladů řízení. Důvody zvláštního zřetele hodné lze spatřovat v tom, že v řízení o přestupku postupoval žalovaný v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou, navíc v souladu s metodickým vedením Ministerstva vnitra ČR a svého nadřízeného orgánu Krajského úřadu Plzeňského kraje. Další důvod pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovaný spatřuje v nestandardním jednání Ing. M.J., jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před jinými správními orgány, na které může být nahlíženo, jako na zneužití práva, přičemž právě takové jednání bylo příčinou postupu žalovaného v řízení o přestupku žalobce.

IV. Posouzení věc krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního, ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 81 odst. 1 soudního řádu správního, soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 3 soudního řádu správního, soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že *žaloba je nedůvodná*.

V první řadě je nutno uvést, že žalobce v souzené věci vyčerpал prostředek nápravy ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s., když se podáním ze dne 2. 7. 2015 obrátil na Krajský úřad Plzeňského kraje s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti Městského úřadu Horšovský Týn. Uvedl v něm skutkové okolnosti věci a domáhal se toho, aby krajský úřad přikázal Městskému úřadu Horšovský Týn vydat ve věci sp. zn. PO 492/2015 rozhodnutí.

Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel krajský soud z obsahu správního spisu, ze kterého se podává, že žalobce převzal příkaz Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 2. 2. 2015, č. j. 975/2015/PO, sp. zn. PO 492/2015 (dále též „příkaz“), osobně dne 10. 2. 2015. Proti příkazu podal pan M.J. dne 12. 2. 2015 prostřednictvím e-mailu ... odpor, který však nebyl opatřen uznávaným elektronickým podpisem ve smyslu zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých zákonů. Odpor byl téhož dne doručen žalovanému. Spolu s odporem byl zaslán formulář plné moci opatřený datem 10. 2. 2015, kterým žalobce měl zmocnit Ing. M.J., nar. ..., k zastupování ve správním řízení ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. PO 492/2015, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Podpis žalobce, jako zmocnitele však na plné moci zcela absentoval a nejednalo se tím ani o kopii plné moci, ale o pouhý formulář plné moci. Dne 18. 2. 2016 učinil Ing. M.J. opětovně podání, které se jak způsobem podání, tak po obsahové stránce zcela shodovalo s podáním ze dne 12. 2. 2015. Avšak ani k tomuto druhému podání nebyl připojen uznávaný elektronický podpis. Žalobce ani jedno se shora uvedených podání nedoplnil ve smyslu ust. § 37 odst. 4 správního řádu, tedy do 5 dnů nedoplnil podání o uznávaný elektronický podpis, a nedoplnil jej ani jiným způsobem, který je uveden v ust. § 37 odst. 4 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že ani jedno ze shora uvedených podání nebylo ve smyslu ust. § 37 odst. 4 správního řádu doplněno o uznávaný elektronický podpis, žalovaný k těmto nepřihlížel a vyznačil na příkazu k datu 26. 2. 2015 právní moc.

Dne 10. 3. 2015 obdržel žalovaný písemné podání zasláné prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to opětovně odpor proti příkazu žalovaného, který byl podepsaný Ing. M.J. Podání, které bylo předáno k poštovní přepravě dne 24. 2. 2015 ve státě Uruguay, obsahovalo rovněž opět formulář plné moci k zastupování, kterým měl žalobce

zmocnit Ing. M.J. k zastupování v předmětném správním řízení. Podpis zmocnitele na tomto formuláři plné moci stále absentoval.

Městský úřad Horšovský Týn výzvou ze dne 16. 3. 2015 ve spojení s usnesením ze dne 16. 3. 2015 č. j. 2273/2015/PO vyzval žalobce i Ing. M.J. jako zmocněnce, aby ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení výzvy odstranil vady podání, a to tak, aby předložil originál plné moci nebo v případě elektronického podání plnou moc v podobě autorizované konverze či plnou moc podepsanou zaručeným elektronickým podpisem účastníka řízení dle zákona 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Výzva byla doručena žalobci dne 20. 3. 2015 a zmocněnci Ing. M.J. dne 27. 3. 2015.

Ing. M.J., jakožto zmocněnec žalobce, zaslal dne 3. 4. 2015, tj. ve stanovené lhůtě, žalovanému prostou kopii plné moci opatřenou podpisem zmocnitele spolu s odvoláním proti usnesení ze dne 16. 3. 2015 č. j. 2273/2015/PO, ve kterém uvedl, že toto usnesení je nezákonné, neboť není nutné doplňovat originál plné moci. Plně dostačující je totiž dle žalobce kopie plné moci, neboť správní orgán nedal najevo konkrétní pochybnost o pravosti dříve zasláné plné moci. O tomto odvolání rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje usnesením ze dne 2. 6. 2015 č. j. DSH/4945/15 tak, že odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil.

Žalobce se následně podáním ze dne 2. 7. 2015 obrátil na Krajský úřad Plzeňského kraje s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti Městského úřadu Horšovský Týn. Uvedl v něm skutkové okolnosti věci a domáhal se toho, aby krajský úřad přikázal Městskému úřadu Horšovský Týn vydat ve věci sp. zn. PO 492/2015 rozhodnutí.

Usnesením ze dne 3. 8. 2015, č. j. DSH/8638/15 Krajský úřad Plzeňského kraje žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověl. V odůvodnění tohoto usnesení je mimo jiné uvedeno, že odpor podaný proti příkazu byl nepřipustný, neboť byl podán Ing. M.J., který neprokázal, že je zmocněncem účastníka řízení (žalobce), jelikož nedoložil plnou moc v předepsané formě, a napadený příkaz tudíž nabyl právní moci dne 26. 2. 2015. Krajský úřad Plzeňského kraje posoudil všechny úkony žalovaného jako úkony oprávněné. Podle krajského úřadu tedy nelze mít důvodně za to, že by byl správní orgán v dané věci nečinný.

Se shora uvedeného je patrné, že mezi stranami je spor o tom, zda byl žalovaný oprávněn po žalobci požadovat v dané situaci doložení originálu plné moci a zda byl žalobce od data 3. 4. 2015, tj. den, kdy byla žalobcem poprvé žalovanému předložena kopie plné moci datovaná ke dni 10. 2. 2015 a obsahující podpis zmocnitele (žalobce), nečinný.

Soud v návaznosti na prostudování správního spisu shrnuje, že žalobcova podání ze dne 12. 2. 2015 a ze dne 18. 2. 2015 nebyla tzv. kvalifikovaná podání, tj. nebyla podána v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu, když bylo žalovanému zasláno prostřednictvím e-mailu bez uznávaného elektronického podpisu. Žalovaný tak k těmto dvěma podáními nepřihlížel, což je patrné ze skutečnosti, že žalovaný nevyzýval žalobce k odstranění vad podání. Žalovaný přihlížel až v řadě ke třetímu podání žalobce ze dne 24. 2. 2015, když toto bylo zasláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, tedy v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu. Jelikož však toto podání trpělo vadou ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního,

vyzval žalovaný k odstranění těchto vad, tj. k doložení originálu plné moci, a to výzvou ze dne 16. 3. 2015.

Dle ust. § 33 odst. 1 správního řádu platí, že: „Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“

Otázku, zda je nutné, aby byla plná moc správnímu orgánu předložena v originálu či ověřené kopii, nebo zda postačuje plná moc v kopii prosté, řešil již v minulosti mnohokrát Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005-62, ze dne 17. 10. 2014 č. j. 4 As 171/2014-26, ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015-42 či ze dne 19. 11. 2015 č. j. 1 As 100/2015-57 (vše dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 171/2014-26 ze dne 17. 10. 2014 uvedl, že *k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat ve správním řízení účastníka postačí plná moc předložená v kopii, pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda byla účastníkem řízení skutečně udělena. V takovém případě si správní orgán vyžádá plnou moc v originále nebo její ověřenou kopii.* Dále bylo v rozsudku konstatováno, že správní řád nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla předložena v originálu nebo v ověřené kopii. Otázkou se zabýval rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015 č. j. 1 As 100/2015-57, ve kterém byl vyjádřen tento názor: „... může se stát, že správní orgán na základě konkrétních okolností považuje kopii plné moci za nedostatečnou k prokázání existence zmocnění. V takovém případě je na místě vyzvat zmocněnce k doložení originálu plné moci, tedy ke kvalitativně vyššímu prokázání zmocnění, přičemž je vhodné, s ohledem na zákaz libovůle, v odůvodnění výzvy uvést důvody, proč se správní orgán nespokojil s prokázáním zmocnění předložením prosté kopie plné moci.“ Ze shora uvedené tedy plyne, že v případě, že správní orgán nemá pochybnosti, zda byla účastníkem řízení plná moc zmocněnci skutečně udělena, postačuje k prokázání oprávnění k zastupování pouze prostá kopie plné moci. Avšak pokud správní orgán *pojme o udělení plné moci pochybnosti*, má právo vyzvat toho, kdo kopii plné moci předložil, k doložení jejího originálu, přičemž by bylo vhodné, aby žalovaný tyto své důvody ve výzvě uvedl. Klíčovou otázkou pro posouzení, zda byl žalovaný oprávněn požadovat od žalobce doložení originálu plné moci, je, zda měl žalovaný na základě okolností případu pochybnosti o vzniku zastoupení mezi žalobcem a Ing. M.J. Žalovaný k odůvodnění svých pochybností ohledně existence zastoupení ve výzvě k odstranění vad podání ze dne 16. 3. 2015 uvedl: „... V příloze podání byla doručena plná moc J.Š. ... ze dne 10. 2. 2015, kterou měl být zmocněn Ing. M.J. ... k zastupování účastníka řízení pana J.Š. přičemž tato plná moc nebyla podepsána podpisem účastníka řízení a ani nebyla do dnešního dne dodána zdejšímu správnímu orgánu v originální listinné podobě. Není tedy prokazatelné, že vztah zastoupení mezi obviněným a zástupcem vznikl a je nutno doložit existenci zastoupení originálem plné moci nebo v případě elektronického podání plné moci v podobě autorizované konverze plné moci či plné moci podepsané zaručeným elektronickým podpisem účastníka řízení. ...“ Z výzvy k odstranění vad podání je tedy patrné, z jakého důvodu nepostačuje k prokázání zastoupení prostá kopie plné moci a proč tedy žalovaný považoval za nutné doložení plné moci v originálu. Tímto důvodem je pochybnost žalovaného o tom, že vztah zastoupení mezi žalobcem a Ing. M.J. vznikl. Pochybnosti žalovaného o vzniku resp. existenci právního zastoupení byly důvodné, jelikož z dosavadního postupu žalobce resp. Ing. M.J. a jeho podání nebyl vznik právního zastoupení patrný, když

byla žalovanému doručena třikrát po sobě plná moc resp. formulář plné moci bez podpisu zmocnitele. Zdejší soud pro úplnost uvádí, že nerozumí, z jakého důvodu žalobce nezaslal žalovanému plnou moc ze dne 10. 2. 2015 podepsanou zmocnitelem ihned při prvním učiněném podání, když evidentně měl plnou moc s podpisem žalobcem (zmocnitele) již dne 12. 2. 2015 k dispozici, jak vyplývá z podání ze dne 3. 4. 2015, ve kterém žalobce zaslal kopii plné moci již s podpisem zmocnitele, která byla rovněž datována k 10. 2. 2015.

Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že v dané situaci byl oprávněn po žalobci resp. po Ing. M.J. požadovat originál plné moci k prokázání existence právního zastoupení. Jelikož žalobce tuto plnou moc doložil na výzvu žalovaného pouze v prosté kopii a to až dne 3. 4. 2015, lze souhlasit s žalovaným, že existence právního zastoupení nebyla dostatečně prokázána.

Z výše uvedených důvodů tak odpor podaný dne 10. 3. 2015, který obsahoval kopii plné moci, přesněji zmocnitelem nepodepsaný formulář plné moci, tak nebyl podán osobou k tomu oprávněnou a žalovaný nepochybil, když na základě tohoto odporu příkaz nezrušil a nepokračoval dále v řízení. Příkaz ze dne 2. 2. 2015 tak skutečně nabyl právní moci dne 26. 2. 2015 a žalovaný nebyl nečinný, když na základě podaného odporu ze dne 3. 4. 2015 příkaz ze dne 2. 2. 2015 nezrušil a ve správním řízení nepokračoval.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, a to za výslovného souhlasu obou stran (§ 51 odst. 1 věty první s. ř. s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. června 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková